

Občasník Denných centier mesta Banská Bystrica

Ročník 3

č.3/2021

PRÍHOVOR

Milé dámy, ctení páni,

azda so mnou budete súhlasiť, že pravú hodnotu čohokoľvek vzácneho v našich životoch si často uvedomíme až vtedy, keď o to, hoci len dočasne, prídeme.

Chvilé strávené s blízkymi, pevné zdravie a naše pohodlie, ale tiež istota stabilného príjmu, voľnosť cestovania za prácou, štúdiom či oddychom. To všetko, a ešte oveľa viac, nám viac či mene vzala pandémia ochorenia COVID-19. No čo je ešte smutnejšie, mnohým z nás vzala aj milované osoby, blízkych kamarátov či dobrých známych.

Vlani, keď nás koronavírus všetkých na svete prekvapil ako blesk z jasného neba, sa zrazu samozrejme stalo pominuteľným a vzácnym. Lenže prepadnúť beznádeji a skepse by nič nevyriešilo. Mimoriadne udalosti si vyžadujú mimoriadne nasadenie, čo som si naplno uvedomil

najmä po nástupe do funkcie štátneho tajomníka rezortu diplomacie.

Lenže čo je ešte dôležitejšie, mimoriadne nasadenie ukázali aj tisícky zdravotníkov, ktorí dodnes zachraňujú ľudské životy, pomáhajú seniorom v domovoch sociálnych služieb, ale aj ťažko chorým v nemocniciach. Rovnako tak si obrovskú úctu zaslúžia ich kolegyne a kolegovia, ktorí dennodenne očkujú občanov od Malaciek až po Sninu.

Pravdaže, čeliac bezprecedentnej situácii človek neraz urobí aj pár chýb. A áno aj my sme nejednu spravili. No výsledkom tímovej práce je, že Slovensko ako štát určite nerezignovalo na svoju prvoradú úlohu, ktorou je snaha o maximálnu ochranu a pomoc občanom.

Drahí priatelia,

nie je tajomstvom, že komunikácia s občanmi, či už priama alebo cez televíziu, rozhlas alebo noviny, bola vždy v mojej „politickej DNA“ a sprevádza ma aj počas môjho pôsobenia na rezorte diplomacie. Tento kontakt považujem za kľúčový, pretože mi vytvára perfektnú príležitosť na spätnú väzbu od vás, spoluobčanov.

Preto mi dovoľte poprosiť vás, aby ste mi kedykoľvek napísali, e-mailom či poštou, a podelili sa o zaujímavé podnety z „bežného života“. Budem veľmi potešený, pretože práve vaše skúsenosti, starosti aj radosti, nás posúvajú dopredu. Nie vždy sa mi podarí včas odpovedať, ale s rukou na srdci prehlasujem, že poctivo čítam všetko, čo mi občania posielajú.

Je mi veľkou ctou, že sa vám aj z tohto miesta môžem prihovoriť počas horúceho leta 2021. Po roku a pol prežitom v nemilej „spoločnosti“ koronavírusu som si uvedomil, že to, čo nám pandémia nikdy nevezme, je nádej.

Nádejou ma naplňajú naši vedci, zdravotné sestry, lekárky a lekári, epidemiológovia, ale aj záchranári či ďalší hrdinovia z prvej línie boja proti šíreniu ochorenia COVID-19. Nádejou ma naplňa aj moja rodina, blízki a priatelia, ktorí napriek mnohým nepríjemnostiam poctivo a zodpovedne dodržiavali pravidlá v snahe chrániť nielen seba, ale najmä svojich milovaných. Počas pandémie sa mi narodil synček, a tak si o to viac uvedomujem nielen význam pevného zdravia pre náš všetkých, ale aj rodinného šťastia a lásky.

Aj keď k nám tretia, či nebodaj štvrtá vlna pandémie príde, verím, že Slovensko, ale aj Európska únia, ktoré sú naším domovom, im budú čeliť silnejšie. A ľudskejšie. Koronavírus nezmizol, no rok 2020 nás toho veľa naučil. Tak ako platí, že žiadna krajina sa z pandémie nespamätá sama a štáty musia spolupracovať, rovnako platí, že pomáhať si musíme aj my navzájom. Solidarita je tou najlepšou odpoveďou na krízu. Prioritou zostáva nepochybne ochrana verejného zdravia a očkovačia stratégia. To, čo bolo vlani iba nádejou, sa v roku 2021 musí stať realitou.

Nepochybujem o tom, že spolu to zvládneme!

Martin Klus,

štátny tajomník Ministerstva zahraničných vecí a Európskych záležitostí

Milí naši čitatelia a priaznivci,

Dlho, dlho som rozmýšľala, ako sa vám mám prihovoriť. Ak mám napísať pravdu, tak je to čoraz ťažšie. Nech by som začala z ktorejkoľvek strany, aj tak sa všetky moje myšlienky a slová zvrtnú ku Covidu, novej mutácii Delta, testovaniu, očkovaniu, vakcíne.

Očkovanie už rozdelilo priateľov, manželov, pracovné kolektívy, ba aj seniorov. Nie, nebojte sa, ja nebudem rozoberať klady a zápory očkovania.

Keď som písala príhovor do minulého čísla, bol práve máj, oslavovali sme koniec druhej svetovej vojny a víťazstvo na fašizmom. Ale keď som sa tak zamyslela, vojna stále pokračovala, ale v inej podobe. Pokračovala v Tichomorí, cisárske Japonsko sa nechystalo zložiť zbrane, musela byť použitá najstrašnejšia zbraň, atómová bomba, aby sa vojna v Tichomorí skončila.

Bojovalo sa však ďalej, vojna v Indočíne, v Kórei, Američania vo Vietname, Rusi v Afganistane, boje o vodu medzi Egyptom a Etiópiou, Izrael a Palestína, nasledovali ďalšie a ďalšie boje, bitky, vojny o nerastné bohatstvo našej Zeme. Boje v Sýrii, v zlatom trojuholníku, v Afrike, Čína vpadla do Nepálu.

Poviete, to všetko je ďaleko od nás... ale bývalá Juhoslávia je pomerne blízko, veď sme tam chodili na dovolenky, a aj chodíme a snáď aj budeme chodiť. A bojovalo sa! A čo Ukrajina? Koľko rokov sa tam bojuje, koľko rokov zomierajú ľudia? A to je naša východná hranica. Položme si otázku: „Sme naozaj v bezpečí?“ Ťažká otázka, ja na ňu nepoznám odpoveď, nie som ani politický, ani vojenský analytik.

Pýtate sa, že kde mierim týmito vetami? Nuž, chcem len napísať, že ľudstvo, či ľudia sú nepoučiteľní. Ako málo stačí, aby sme sa do krvi pohádali, znenávideli, lebo chceme obhájiť svoju pravdu. A vždy sa tie najhoršie veci robili v mene nejakej pravdy. Prosím vás, aby ste na to mysleli, keď budete chcieť svoju „pravdu“ aplikovať na všetkých okolo. Ja dúfam, že budeme žiť všetci dostatočne dlho, aby sme mohli poznať, aká je pravda a či ľudské pokolenie vyhynie v pandémii, ktorú nám priniesol rok 2020. Sme vo vojnovom stave, každý z nás. Tak bojujme na tých našich frontoch, až do konečného víťazstva. Ale tolerancia k názoru druhého človeka robí z nás všetkých lepších ľudí.

Prichádza jesenné obdobie, obdobie, keď obrazne celá príroda akoby sa chcela ponoriť do depresie, dni sa krátia, tmy pribúda. Aj v našich dušiach pribúda strach z neznámeho, nepoznaného. Nepodávajme sa strachu a nech je našou zbraňou veselá myseľ a ochota pomáhať, tam, kde pomôcť treba.

Prajem vám všetkým krásne jesenné dni.

Vaša Angela Mušková alias Muška

Vzácné jubileum člena denného centra Na Uhlisku

MILÝ CYRKO

Ťažko je písať slová vety,
človeku, ktorý prežil taký dlhý život ako TY!

Sirotský chlebík bol údel môj,
viac som bol hladný,
ako som sa dosýta najedol.

Keď som v sirotinci trocha podrástol,
bohatý gazda si ma na výpomoc vzal,
v maštali, v jasliach som spával,
z drevenej misky zvyšky jedával.
Konská deka, tou som sa prikrýval,
krik a šľahy biča, tak ma gazda vychoval.
Čo všetko som prežil, nechcem ani spomínať...

Ale, aj keď sa to nezdá, rástol a mocnel som,
vlčia zúrivosť a nenávisť mnou lomcovala,
zrak od srdca sa krvou kalil,
Boh ma však vždy svojou mocnou rukou,
pred zlým skutkom zastavil.

Ústna harmonika, hudba, spev,
často som zo seba vyspieval
žiaľ, bôľ aj hnev.

Môj život však bol ako rieka,
raz pokojne tiekol, raz burácal
a brehy bral....
Vyučil som sa remeslu,
našiel som si nevestu,
rodinu založil
a celkom spokojne som žil.

Deti však na svet prichádzali,
stále viac a viac ješť pýtali,
vojakom z povolania som sa stál,
aby som pre rodinu viac peňazí zarábal.

Trápenie, to ma celý život sprevádzalo,
ani teraz nepočkalo,
moja žena ťažko ochorela,
staral som sa o ňu sám,
hoci som štyri deti vychoval...

Posledné moje roky žijem celkom sám,
aj jedného zo synov som už pochoval.
Môj duch je stále mladý,
je však uväznený v starom, chorom tele,
ale už som v tom veku, keď radit' smiem:
„ Vy, mladí, žite život naplno každý deň,
nič neodkladajte na POTOM,
lebo život je len ako okamih,
dnes si mladý, zajtra vetchý stavec,
je to pravda, tak, ako po februári príde marec.“

Rok čo rok, keď sa blížia Vianoce,
vanilka rozvoniava mojím bytom,
trubičky krehké pečiem
a pálim si prsty aj čelo pritom.

V deväťdesiatich dvoch rokoch ma stretla láska iná,
malá žehlička ma oslovila,
obrázky žehlia, tvoria moje staré ruky,
rozdávam ich mojím blízkym, známym, priateľom,
možno, keď tu už nebudem,
pozerú na obrázok a spomenú si,
že nejaký CYRIL GUZMA tu žil, tvoril a bol!!

*Pre Cyrka Guzmu pri príležitosti jeho 95 výročia
napísala Angela Mušková Muška, dňa 1.7.2021*

9	5	3	1			6	2
6		8		3			
6	8		7		8		
7		8		4		2	
4					6		6
			4		7		5
5	8	7			4		
1	6	9					4
6		8	6				1

Pripomeňme si.....

Štefan Boleslav Roman

- rodák zo slovenského Veľkého Ruskova
- z rodiny roľníka medzi kľúčových Slovákov žijúcich v emigrácii

Od narodenia Štefana Boleslava Romana, prezývaného "uránový kráľ", uplynie v sobotu 17. apríla 100 rokov. Patril ku kľúčovým osobnostiam Slovákov žijúcich v emigrácii a stál pri vzniku Svetového kongresu Slovákov (1970), ktorý v rokoch 1970-88 viedol ako jeho predseda. Štefan Boleslav Roman sa narodil 17. apríla 1921 vo Veľkom Ruskove (dnes Nový Ruskov). Spolu so súrodencami vyrastal v skromných pomeroch v rodine roľníka. Jeho osobnosť formovala aj príslušnosť ku gréckokatolíckemu obradu, ktorému ostal verný po celý život.

Po skončení základnej školy začal študovať na poľnohospodárskej škole v Košiciach, ktorú však nedokončil, lebo v roku 1937, vo veku 16 rokov, odišiel spolu so starším bratom Jurajom a jeho ženou do Kanady. Pracoval na farme v Port Perry a popri neľahkej práci sa vzdelával a zdokonaľoval v angličtine. Počas druhej svetovej vojny slúžil v rokoch 1941-42 v kanadskej armáde, avšak zo zdravotných dôvodov ho z armády prepustili. Zamestnal sa v automobilke General Motors v meste Oshawa, v ktorej pracoval do roku 1945, keď začal s podnikateľskou činnosťou vo firme Concord Mining Syndicate. Tejto banskej spoločnosti sa darilo v západných provinciách Kanady a v Severnej Dakote v Spojených štátoch amerických (USA).

Začiatkom 50. rokov minulého storočia kúpil Štefan Boleslav Roman pozemky pri jazere Elliot Lake v štáte Ontário, kde objavil ložiská uránu. Následne založil firmu Denison Mines Limited, z ktorej sa stala spoločnosť vlastníaca najväčšie uránové bane na svete.

Vďaka jeho podnikateľskej šikovnosti spoločnosť, v ktorej bol výkonným riaditeľom a predsedom správnej rady, dominovala nielen v oblasti obchodu s uránom, ale aj s naftou, plynom, uhlím či cementom v celosvetovom meradle. Jedným z jeho právnych poradcov bol aj neskorší prezident USA Richard Nixon. Založil tiež firmu Romandale Farms Ltd., ktorá sa venovala chovu holsteinského rožného dobytku. Jeho plemenného býka vydražili za 1,45 milióna dolárov, čo sa zapísalo aj do Guinnessovej knihy rekordov. Patril k významným organizátorom a mecenášom spoločenského a kultúrneho života kanadských i zahraničných Slovákov. Pôsobil ako redaktor a publicista Slovenského hlasu, orgánu Kanadského slovenského podporného spolku. Autorsky prispieval aj do časopisu Slovenské bratstvo.

V roku 1944 ho na kongrese v Oshawe zvolili za podpredsedu Kanadskej Slovenskej ligy. Bol jedným zo signatárov Rezolúcie Kanadčanov slovenského pôvodu, adresovanej kanadským delegátom na bezpečnostnej konferencii v San Franciscu.

Významne sa zaslúžil o vznik Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda v Ríme. Pričinil sa tiež o vznik Eparchie sv. Cyrila a Metoda v Toronte. V Markhame pri Toronte dal postaviť Katedrálu Premenenia Pána, ktorú 15. septembra 1984 vysvätil pápež Ján Pavol II. Katedrála stála 25 miliónov dolárov a má najväčšie zvony v Kanade. Je zväčšeninou kostola z jeho rodnej obce.

Snahy Štefana Boleslava Romana o zviditeľnenie Slovákov vo svete vyvrcholili v roku 1970, keď bol pri vzniku Svetového kongresu Slovákov (SKS), ktorého sa stal prvým predsedom. Tento post zastával až do svojej smrti v roku 1988. že už sánky vŕzgajú a darčeky sa rozdáujú.

Július Flache

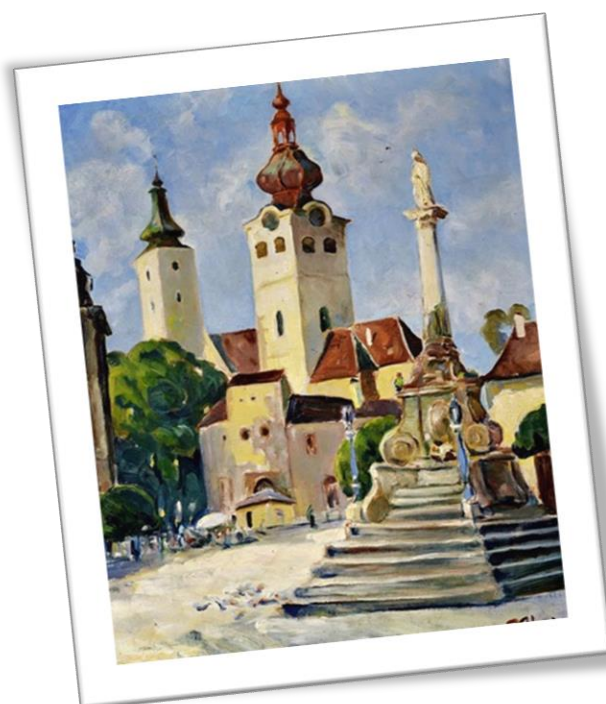
- príp. Gyula Flaché, Július Flaché
- * 07.11.1892 Budapešť – ☩ 18.09.1967 B. Bystrica
- monumentalista, portrétista, maliar, krajinár
- pôsobenie Banská Bystrica

Július Flache bol v období medzi dvomi svetovými vojnami známym reprezentantom výtvarnej kultúry na Slovensku. Pochádzal z Budapešti, v Banskej Bystrici sa usadil z vlastnej vôle po 1. svetovej vojne. Mimo svojej maliarskej činnosti najviac organizačnej práce venoval Jednote výtvarných umelcov Slovenska (1920 – 1937), prvému umeleckému spolku na Slovensku, ktorý združoval iba výtvarných umelcov. Maľoval portréty, zátišia, krajinu, figurálne kompozície.

Popri objednaných portrétach mešťanov boli jeho obľúbenými modelmi ľudia okolitých dedín, bol aj neúnavným zberateľom ľudového umenia Horehronia. Banskú Bystricu maľoval po celý život – jej uličné interiéry, dominanty, pohľady na mesto z Urpína v lete, zime – v premenách vlastného maliarskeho vývoja.

Mal výnimočný talent pre monumentalitu. Jednu z mála príležitostí ju uplatniť mal pri výzdobe interiérov divadla Národného domu s názvom Alegória mesta Banská Bystrica. Je to kompozícia 17 figúr o rozmere 220 x 980 cm. Jeho maľba má osobitú výrazovú silu a prejavuje súvis so súdobými európskymi prúdmi – najmä s expresionizmom a neoklasicizmom dvadsiatych rokov. Je pochovaný na evanjelickom cintoríne.

UKÁŽKY Z VLASTNEJ TVORBY SENIOROV

Rozbijem štátne prasiatko;
darujem peniaze ľuďom;
keby to išlo tak ľahko;
postavím každému z vás dom.

Nenávidím systém meny;
holé prsty bez topánok;
pár rozumov iných mení;
zapíjať krvilačný mok.

Utrápení ľudia pradú;
aký bude zajtra smutný deň;
prosia o životnú radu,
cent za euro si časom zmeň.

Nevychádza na čerstvý rožok;
na kravské voňavé mlieko;
peniaze tečú ako zlatý tok;
všetko bude zdravé a eko.

Ľudia nebudú mať; čo jesť;
nebudú mať vodu ako piť;
jedine pevná udretá päť;
roztrhne speňaženú niť.

A potom...
Potom dojeme dosýta;
všetky omrvinky zo stola;
nik a nikde nás nikto nezdolá.

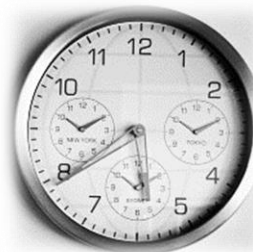
S láskou Zuzu

Autorka: Zuzana Volentierová

Tak, ako letia mraky na oblohe,
tak letia roky života.

Ani sa často nenazdáme
a zastihne nás staroba.

Aj staroba má svoje krásy
a pri spomienkach na minulosť,
napadnú mi klady aj mínusy,
ktorých sme prežili počas života dosť.

Podakujme za to, že sme ešte čulé,
aj keď nás občas niečo zabolí,
no pokiaľ srdce bije a hlava pracuje,
naš život stále ďalej pokračuje.

Poprajme si do ďalších rokov
veľa zdravia, pohody veselú myseľ,
nech nás smútok obchádza,
a len úsmev na našich tvárach sa nachádza.

Autorka: Eva Brozmanová

„NEZAHRÁVAJ SA SO MNOU“

Tento príbeh sa začal na jar. Vtedy kráčali po zaprášenej ceste smerom k dedine, dvaja veselí muži. Boli to hornonitrianski šafraníci, obchodníci so vzácnym korením. Prezerali si široké lúky, na ktorých sa ešte trblietal neroztopený sneh. Šafraníci sa ponáhľali, lebo chceli ponúknuť svoje korenie gazdinkám, ktoré ho pridávali do polievok, vín, likérov, farieb aj voňaviek.

Boli už blízko dediny, keď na jednej z lúk zbadali krásnu dievčinu. Na hlave mala pestrofarebný veniec z kvetov a bola zahalená len ľahučkým závojom, spod ktorého jej presvitali pôvabné tvary tela. Kráčala ľahučko ako víla a kde nôžkou na zem stupila, tam sa sneh roztopil a tam vyrástli malé kvietky s listami podobné skleneným kalíškam. Mali rôzne farby, bielu, modrú, aj fialovú.

Šafraníci zastali. Veď je to samotná Jar, uvedomili si náhle a vyšli jej v ústrety. Jar sa rozmarne usmiala a zakývala im nežnou rúčkou. Hľa. Kvietky sa premenili na malé rôznofarebné poháriky zo skla.

„Budeme do nich ukladať korenie,“ potešili sa šafraníci a rozbehli sa na lúku. Lenže nedošli. Potkli sa o kamene, ktoré nezbadali a korenie, ktoré niesli na chrbte v kapsách sa im rozsypalo medzi kvety.

„Čo budeme robiť?“ Šafraníci bezradne pokrčili plecami. Pozreli nešťastne na Jar. Doparoma! Veď tá sa na nich škodoradostne usmieva.

„To všetko pre teba! Vidíš, akú škodu si nám spôsobila?“ Šafraníci sa nahnevali.

Ale Jar sa len usmiala a stratila sa medzi vrbami v potoku.

„Ty nehanebnica! Len počkaj! Veď mi ti ešte ukážeme! Prídeme sem o rok. A vyšľaháme ťa vrbovými halúzkami,“ zastrájali sa šafraníci.

O rok šafraníci prišli opäť na lúky pri dedine. Nie zbytočne. Po jednej z nich kráčala tá istá krásna dievčina. Celkom bez šiat.

„Fuj!“ Šafraníci pozreli na ňu s pohrdaním. „Že sa nehanbíš!“

„Závidíte mi?“ Jar sa na nich zvodne usmiala a otvárala im svoju náruč.

„Vari si myslíš, že nás zväbíš?“ Šafraníci schytili kamene a v zlosti ich začali hádzať do dievčiny.

„Jáj, či ste jedovatí.“ Jar sa rozosmiala, kývla pôvabne rúčkou a na lúkach sa objavili také isté kvietky s lístkami ako predtým. Nahnevaní šafraníci ich v zlosti začali vytrhávať zo zeme.

„Či ste len hlúpi. Pozrite sa radšej na ruky. Máte ich celé červené, od korenistých červených tyčiniek pravého šafranu, ktorý práve vyrástol na lúkach.

Dievčina sa ešte viac rozosmiala a potom sa stratila v lúčoch zapadajúceho slnka.

Šafraníci pozreli na ruky. Naozaj. Mali ich celé červené a ešte ich aj nepríjemne svrbeli.

„To od toho korenia.“ Hrozivo zdvihli ruky k oblohe.

„Ty potvora! Veď my ti ešte ukážeme! Prídeme sem na jeseň, potom už nebudeš taká pekná.“

Ako povedali, tak urobili. Na jeseň sa znovu vrátili na lúky. Darmo však čakali nádhernú Jar. Neukázala sa. Len lúky boli posiate tými istými kvietkami, ako obyčajne. Šafraníci sa k nim sklonili.

„Nemajú lístky, tak nemôžu byť nebezpečné a sú stále plné nášho korenia.“ Potešili sa.

„To budú naše obchody prekvitať.“

Natrhali kvietky a doma z nich povysypali všetko korenie. Potom ho pridali do vína, štrngli si a smiali sa. „Konečne sme ťa prekabátili, hlúpa Jar.“

Po chvíli ich však rozboleli bruchá a dostali krčče.

„Čo je to za jedovaté korenie?“

Vtedy sa pri nich znovu objavila Jar.

„Vy hlúpi. Veď ste si pomýlili rastlinky. To, čo ste si pridali do vína nebol šafran, ktorý vyrastá na jar, má listy a v kvete červené korenisté tyčinky - blizny, ale jedovatá jesienka, ktorá kvitne na jeseň nemá listy a v kvetoch ani červené tyčinky. Vari neviete, ako sa šafran a jesienka na seba kvetom podobajú, ale takto líšia? A z kvetov sa zbierajú iba blizny.“

Šafraníci sa zahanbili. Nikdy sa už nevrátili na lúky. Aj keď tie sú na jar aj na jeseň stále posiate krásnymi kvetmi v tvare pohárikov. Odvtedy sa vyhýbajú ženám. Vedia, že tie sú ako kvety šafranu (*Crocus sativus*), či jesienky obyčajnej (*Colchicum autumnale* L.). Dobré ako obchodníčky, ale nebezpečné pre obchodníkov s korením. Možno preto šafraníkom obchody so vzácnym korením tak prekvitajú.

Autorka: Lea Weberová

Tip na nenáročnú turistiku

Podďte s nami na výlet Expresom cez 34 tunelov!

Sobota 3.7.2021 pre desať členov DC Lipa mala nádych dobrodružstva. Vybrali sme sa na jazdu historickými železničnými vozňami cez 34 tunelov. Náš Expres odchádzal z hlavnej stanice v Banskej Bystrici a pokračoval traťou SNP smer Diviaky, dlhou 40km. Táto trať je technický zázrak minulého storočia, ktorý bol postavený len za 4 roky.

Zo starých drevených vozňov sme obdivovali úchvatnú scenériu pohoria Veľkej Fatry.

V Diviakoch, keď sme prešli 22 tunelov, sme pokračovali cez ďalšie tunely až do kráľovského mesta Kremnica.

Na stanici nás, teda celé osadenstvo vlaku, privítal podžupan Banskobystrického samosprávneho kraja, pán Ondrej Lunter a banický mužský spevácky zbor.

Zaujímavosťou bolo tiež odovzdanie hrudy zlatonosnej rudy vyťaženej v bani Hodruša/ Hámre starostovi mesta Kremnice.

Na našej ceste za dobrodružstvom sme pokračovali v historickom centre Kremnice, pozreli sme si Kostol svätej Kataríny, kde sa konal európsky orgánový festival.

Veľmi zaujímavé je Múzeum minci a medailí, ktoré uchováva cennú zbierku kremnických medailí od renesancie až po súčasnosť. Ďalej sme si pozreli Morový stĺp, Múzeum nosov, kde je jasným víťazom zatiaľ nos koróny.

Kúpili sme si známu pochúťku „Kremnický krumpel“ a plní dobrej nálady, umocnenej ešte nádherným počasím, sme sa cez Zvolen, Sliac, Vlkanovú vrátili domov do Banskej Bystrice.

Z našej cesty pripájame pár fotografií.

Spomienky

na 25-ročnú činnosť DC HARMÓNIA

Ani sme sa nenazdali a od založenia klubu – DC Harmónia uplynie dňa 14.októbra 2021 25 rokov. Klub zakladalo približne 30 aktívnych banskobystričanov na čele s Mgr. Elenou Vicianovou a JUDr. Jánom Vicianom.

Primátor mesta PhDr. Igor Presperín Csc. vydal 10.10.1996 zriaďovaciu listinu Klubu dôchodcov s názvom Harmónia a dňa 14.10.1996 pomyselný kľúč od klubu odovzdal Mgr. Elene Vicianovej.

A to bol **ZAČIATOK**

Záujem o členstvo bol enormný a počet členov neustále narastal. V súčasnej dobe evidujeme 254 členov. Počas rokov trvania klubu sa vytvorili nové priateľstvá, členovia sa realizujú v rôznych krúžkoch : turistický, literárny, spevácky, dobrej pohody, záhradkársky a rekondičný. Každý si môže vybrať krúžok, ktorý ho najviac oslovil, rozptýliť sa medzi priateľmi a pozabudnúť na pár hodín na prípadnú samotu a nemoc.

Aktivita a činnosť povzbudzuje a nedovoľuje nám seniorom zaostávať, ale s noblesou a dôstojnosťou starnúť. Starnúť vekom no nie duchom. Pondelkové stretnutia v DC – prednášky, besedy a iné podujatia, sú k „nezaplateniu“. Tu si uvedomujeme „že sa učíme až do smrti „Všetko, čo sa dozvieme obohacuje našu myseľ a núti nás neustále rozmýšľať

A aj toto nám umožňuje aj náš klub DC Harmónia. Nemôžeme opomenúť aj smutné udalosti, kedy sme sa v DC rozlúčili s našimi členmi navždy. Musíme konštatovať, že čas sa nedá zastaviť a každý z nás musí raz „odišť do neznáma“ odkiaľ niet návratu. Za posledné roky odišlo z našich radov mnoho členov, na ktorých často spomíname. Preto žíme a konajme v prítomnosti, medzi priateľmi, kde aspoň na niekoľko hodín zabudneme na starosti, ktoré nám prináša život a hlavne na samotu, ktorá nás ubíja. V mene celého DC Harmónia patrí veľké poďakovanie „kapitánke“ Marcele Bohumelovej, ktorá za spolupráce aktívnych členov – námorníkov, už niekoľko rokov dokázala „ukormidlovať parník HARMÓNIA“ s 254 členmi na palube do správneho prístavu.

Nech sa nám darí aj naďalej. K tomu si poprajme zdravie a dobré nápady.

Poďakovanie patrí aj Mestskému úradu Banská Bystrica, primátorovi mesta Jánovi Noskovi, Odboru sociálnych vecí za podporu a porozumenie.

Eva Brozmanová

NA ZASMIATIE!

Humor, ktorý spája:

Nedávny prieskum amerických vedcov ukázal, že žena s miernou obezitou žije dlhšie než muž, ktorý sa o tom zmieni.

Môj muž je jasnovidec. Zavolala som mu z kolegyninho mobilu a on:- Čo sa deje láska? – hneď vedel, že som to ja.

Môj muž je veľký romantik! Vždy sa rozplače, keď mu poviem, že budeme naveky spolu!

Nehádaj sa so ženami, lebo si pamätajú aj veci, ktoré sa ešte nestali.

Muži po päťdesiatke by už mali nechať na pokoji mladé dievčatá a nájsť si ženu, ktorá hneď rozpozná prvé príznaky infarktu.

Milé ženy, krém proti vráskam najviac pomôže vtedy, keď ho poriadne nahrubo rozotriete po celej ploche vášho zrkadla.

Oči má človek na to, aby videl, uši, aby počul a rozum, aby včas zabudol na to, čo videl a počul.

Musíme byť ten najbohatší národ zo všetkých: Toľko rokov sa tu kradne a stále je z čoho....

Pred nežnou revolúciou bola naša vlasť taká chudobná a zaostala, že aj saláma sa vyrábala len z mäsa.

Som v takom zvláštnom veku, kde sa v hlave stále cítim na dvadsaťpäť, moja myseľ pre humor je skôr dvanásťročná a moje telo si nie je isté, či nie je po smrti.

Kúpila som si sedačku, predavač mi povedal, že sa na ňu zmestí 6 ľudí bez problémov. Kde teraz nájdem 6 ľudí, ktorí nemajú problémy?

Mama mi povedala, že ak sa dám potetovať, tak sa mám pratať z domu. Otec povedal, že keď je taká možnosť dá sa potetovať aj on.

Gynekológ: - Pani, hore vyžíraca jak dochodkyňa a dolu jak dzivčatko...

No pán dochtor, hore starosti, ale dolu zábava..

Zubárka sa pýta poslanca: „Prepáčte že som tak smelá, ale vy ste politik?“ -Áno ako ste to poznali? „To by poznal každý, chýba vám zub múdrosti.“

Láska, zajtra máme 50 výročie svadby. Ako to oslávime?? – Minutou ticha!!

Mária Rábeková

ZABAVME SA!

Dokáž, že Ti to skutočne páli:

1. Ktoré talianske mesto sa považuje za rodisko pizze?

- a) Turín, b) Rím, c) Neapol, d) Miláno

2. V ktorom meste sa nachádza najvyššia budova na svete?

- a) v Dubaji, b) v Krakove, c) Džiháde, d) v Šanghaji

3. Na ktorom kontinente žijú žirafy?

- a) v Austrálii, b) v Južnej Amerike, c) v Afrike, d) Európe

4. Kde nájdete Údolie kráľov?

- a) v Egypte, b) v Iraku, c) Palestíne, d) v Turecku

ZDRAVOTNÉ OKIENKO Ochutnajte zdravú pohánku

Pohánková polievka

Ingrediencie:

hrnček pohánky,
2 litre zeleninového
vývaru,
1 lyžica masla,
2 mrkvy,
1 petržlen,
cibuľa,
3 zemiaky,
2 strúčiky cesnaku,
štipka soli,
petržlenovú vňať na
ozdobenie.

Postup: V hrnci speníme maslo, pridáme cibuľu, cesnak, soľ, koreňovú zeleninu postrúhanú na hrubšom strúhadle a orestujeme asi päť minút. Vlejeme zeleninový vývar, pridáme pokrájané zemiaky na kocky a povaríme 10 minút. Pridáme odmočenú pohánku a varíme ďalších 10 minút. Na tanieri ozdobíme petržlenovou vňaťou.

Zapekané mleté mäso s pohánkou

Ingrediencie:

300g pohánky,
300g mletého mäsa,
1 cibuľa,
3 lyžice oleja,
soľ,
korenie (oregano, tymián, rasca,
majorán alebo bazalka, podľa
chuti),
2 vajcia,
100g tvrdého syra.

Postup: Orestujeme cibuľu, pridáme mleté mäso, krátko podusíme na tuku. Odmočenú pohánku krátko povaríme do polomäkka. Potom premiešame s mäsovou zmesou a všetko osolíme, okoreníme a vlejeme do vymastenej formy.

Pečieme 45 min. pri 180 stupňov °C, potom prelejeme rozšľahaným vajcom so strúhaným syrom a dopečieme do zlata.

Servírujeme s čerstvou zeleninou.

POZVÁNKA

**20. ročník Akadémie európskeho seniora s názvom
Velikáni od Hrona začína 4.10.2021 o 14,00
v Robotníckom dome s UPS Mladosť a jeho hosťami.
Všetci ste srdečne vítaní.**

Všetky akcie AES 2021 nájdete na plagátoch, v denných centrách aj na internetovej stránke [www. banskabystrica.sk](http://www.banskabystrica.sk). Prihlásiť sa môžete v klientskom centre Mestského úradu, Československej armády 26, Banská Bystrica, osobne, telefonicky: 048/4330 777 alebo mailom: olga.sojkova@banskabystrica.sk.

Všetky akcie AES 2021 sú v režime OTP (očkovaný, testovaný, prekonaný).

OZNAM

**S radosťou vám oznamujeme, že Kaderníctvo
v KOMUCE na Robotníckej ulici č. 12 je opäť otvorené.
Objednať sa môžete na tel. čísle: 0910 931 499.
Tešíme sa na vašu návštevu.**

Občasník denných centier mesta Banská Bystrica – OKO

Redakčná rada: Angela Mušková , Ľubica Štubňová , Mária Rábeková

Vydavateľ: Mestský úrad, Odbor sociálnych vecí – KOMUCE, Robotnícka 12, Banská Bystrica,
www.banskabystrica.sk

Koordinátor: Ing. Adriana Tupá, denne.centra@banskabystrica.sk, +421 905 834 373

Neprešlo jazykovou korektúrou.